

För det bästa i radio, elektriska apparater och arbeten skriv, telefonera eller besök Schumacher-MacKenzie & Co. Ltd. THE ELECTRIC SHOP 187 Portage Ave., Winnipeg. Telefon 28 503

Svenska Canada-Tidningen

THE SWEDISH CANADA NEWS

JULNUMMER

J. J. H. McLEAN And Company Limited Den gamla goda firman. HEINTZMAN & CO. PIANON ORTHOPHONIC VICTROLAS Pris \$115.00 till \$450.00. 329 Portage Ave., Winnipeg.

ARG. (YEAR) 34.

(Lösnummer 10 Cts.)

WINNIPEG MANITOBA, TORSDAGEN DEN 23 DECEMBER 1926.

(Lösnummer 10 Cts.)

N:r 51

En välsignad julafton.

För S. C. T. av INGA ROOS.

Belönad med 1:sta pris i S. C. T:s litterära tävlan.

Mor Lena gick med skyndsamma steg hem mot sin lilla stuga. Det var julafton, och det hade dragit ut så långt på tiden därnere hos handelsmannen. "Klockan måste vara åtminstone fyra, ty det börjar bli mörkt", sade hon för sig själv. Men nog var det ändå väl, att man hade julafton över och kunde få njuta i lugn och ro efter allt postande och ordmande. Och allt det rara julbrödet, hon bakat skulet komma till heders nu när Anders, sonen hennes, kom hem med sin unga hustru.

Mor Lena gick och tåkade på sin son och Ann-Mari, sonhustrun till hon nästan höll på att trampa Mirre, katten på tassarna. "Ah, kära hjärtans, Mirre-katt, är de du som möter mej, ja kom nu ska' du få dej en gräddskvätt. Se'n kommer Anders och Ann-Mari, ser du, då ska' de' tändas gran och kokas gröt och allt tocke' där som hör julen till," resonerade gumman med katten.

Men Herre Gud så handelsman hade skratit åt henne när hon talade om att hon måste ha lite' extra ljus att sätta på julstolens bord. Tänk att friska kar'n kunde vara så dum och säga att det inte fanns tomter. Stora, förståndiga människans som inte visste att tomterna också måste ha litet julmat. Hon hade ju så tydligt sett den där lille gammal-tomten smyga omkring varenda julaftonskväll. Ja, det vill säga, inte hade han sett honom hel och hällen, men alltid hade hon sett en bit av topplavan när han sprungit förbi. Hon minns nog när hon var barn och hennes äldre syster Karl hade rivit hål på sina nya fina strumpor. Inte vågade hon tala om det för mor, på själva julaftonen utan lade dem på tomtens bord. På morgonen efter voro de stoppade och ordentligt hopplagda. Naturligtvis hade tomtarna gjort det. När Karl senare på dagen talade om historien för mor, ty att på och bära på en sådan hemlighet gick inte, log hon bara. Hon visste ju att man inte skulle tala om det som tomtarna gjort.

Ejler när hon, Lena, några år senare en julafton hade glömt att ge korna födelse i vanlig tid, och just som hon stack upp huvudet genom luckan till höllöftet, smådde en ornil så kraftigt att hon rullade ned för stegen och blev liggande på ladvärdsgolvet, se, tomtarne läste inte att man slarvade med maten, också skäger dem, att det inte fanns tomter. Jo, jo, men nos finns det tomtar allt!

Lena gick där och pyslade och småpratade med katten då det fullnade på dörren.

"Men inte kan väl Anders och Ann-Mari vara här ännu," tänkte hon, under det hon gick emot dörr'n för att öppna. Därute stod en man, skaggig och oöfverad. Han skakade av köld och bad att få komma in och värma sig litet. Mor Lena tänkte på Anders och Ann-Mari. Vad skulle de säga om hon låt en sådan där trasig stackare

komma in och kanske störa julfriden. Men nog måste han få komma in och värma sig litet. "Kom in och sätt er här vid spisen en stund, stackars karl, inte kan ni gå vidare förrän ni fått en kaffetår åtminstone", sade hon i det hon sköt sin stora stol fram till den öppna spisen.

Främlingen var tystlåten, tydligen var han alldeles uttröttad och där han satt i värmen blev han sömrig och när Mor Lena om en stund kom fram till honom satt han djupt inslumpad. Ack vad han såg utliten ut. Han kunde väl inte vara mera än 20-25 år men där han satt såg han dubbelt så gammal ut.

Nu hördes muntra röster och stämpande på förstugubron. Nu kom Anders och Ann-Mari. Lena nästan blev varm vid tanken på vad de skulle säga när de flugo se främlingen Anders öppnade dörrn försiktigt och skulle försöka smyga förbi mor med de många paketerna, men herre Gud, där kom ju tomtens sprizgande rakt över golvet. Mor Lena såg ju tydligt hur han sprang fram och satte krokben för Anders som låg där rullad på golvet med alla paketerna runt omkring sig. Främlingen som vaknat vid dansen sprang upp och visste inte riktigt var han befann sig just då kom Ann-Mari in genom dörren och skulle börja skämta med Anders för att han så fumligt sprungit förbi mor med julklapparna. Hon blev stående vid dörrn och stirrade på mannen vid braskan. Var det verkligen svant, var det inte hennes broder Erik, som reste till landet i Väster för tio år sedan och aldrig låt höra av sig sedan. Men hur hade han kommit hit och så träsigt och eländig han såg ut. Hon knuspast vågade tro att det kunde vara hennes broder. Han som skulle resa till det stora landet och komma hem med fickorna fulla med pengar. Till far, mor och sysskon.

Främlingen tycktes liksom vilja dra sig undan och försvinna ut ifrån den trevliga varma stugan där allting andades jul. Ut i mörkret och kölden igen på själva julafton. Om han ändå stannat den gången när mor och far försökte övertala honom att överge tanken på guld som skulle finnas i sådana mängder därute i det stora landet. Nu var far borta. Han hade gått bort lugnt och stilla som han levat. Den gode fadern, som alltid sänkt på barnens välfärd. Mor hon var i staden hos den äldsta dottern. Allt detta hade hon fått veta av en kamrat som kommit ifrån hemtrakten för några år sedan. Han undrade inom sig om modern ännu var i livet eller om han förlorat sin kära mor då han i en stund övermod och begär efter guld lämnade det hem han aldrig mera skulle återse. Här stod nu systern, ty det kunde inte vara någon annan än hon men hur skulle han våga säkra vem han var.

(Fors. A sid. 6.)

BRUSANDE toner
I nattens stillhet,
Klockor som klämta
Manande kalla
Till enande samling.
Ljusen som flämta
I kronornas mitt
Lysa för anden
Som budskap förkunnar.

Markernas herdor
Samlas till andakt
Änglar lovsunga
Fadern i himlen.
Högtiders högtid
Upplyfter själen
Ödmjuk i bön.
Julfrid i sinne
Vid Betlehems krubba.

Carl-E. Rydberg.

Kandidatens första julafton i Canada.

EN BILD UR LIVET.

För S. C. T. av ES. WEGEL.

Kandidaten Gardell trodde visst att Canada låg i de varmare väderströken. Detta påstående torde kanske verka menligt på hans anseende som geografisk expert. Men det faktum att han landade i Canada den 19 december, klädde en höst- och vårröck, visserligen syd av Bawer vid Normalms torv, av oklanderligt snitt och bästa engelska material, taler för att kandidaten ämnade vara svagt medveten om de kalla vindar, som skulle blåsa honom välkommen till Canada. På Atlanten hade kandidaten hållit sig i rökhyttan samt värmst med kaffe och kask. I St John började han på att luttra och såg sig om efter en skrädderläffa. Han provade ett halvt dusen elstrar, men tyckte inte om snittet. Skräddaren börde på hans skarpa brytning på Gardell var en uttänning, och som han var snygt klädd, ehuru tunt, och tycktes vara "mycket högt med urvalet, producerade nälekvillbristen snart fram det bästa i sitt förråd. Kandidatens dimmiga ögon föll på en mycket stillig päls. Utan lång eftertanke beslöt sig kandidaten för att köpa denna och tog fram plånboken. "Priset?" råspade kandidaten. "\$225.00" sade skräddaren lugnande sig till marken. "Så mycket har jag ej på mig," sade kandidaten likgiltigt. "Ni får skicka räkningen hem till min far." Skräddarens anledningsförstrades något. Det var som om ljuset plöteligen hade släcknats i hans ögon. Ett ögonblick låt han femtio-dollarrederna dansa för sin inre blick, till dess att verkligheten förjagade synvillan. "Får jag be om adressen, sade skräddaren till slut så hövligt han förmådde. "Strandvägen 19," svarade kandidaten och drog på sig handskarna. Mer erinrade sig ej kandidat Gardell. Han vaknade till stans nägonstans nere bland dockorna, stelfrusen, och hungerig. Pinboken var försvunnen, såväl som handskarna och klappen, med silfverkycka. Hans hatt, senaste Stockholmsmodet, ville tydligt igen liksom bestag på.

Kandidaten tyckte att detta var rätt så underligt. Var detta Canada? Ah, min drömsatt, sade äntligen kandidaten till sig själv, hur kunde jag glömma bort att Canada låg i polärregionen. Naturligtvis är landet befolkat med inhäner, eskämer och förnydda brottlingar. Han ryckte. Slutligen tycktes ett litet förstånd för kandidaten. Han kände försiktigt innanför västen. Jo, ja, men, den fanns kvar, den där hjälten, som en farmare från Ontario lurat på honom på hälen. "Den är väl falsk," tänkte kandidaten, som inte var hälften så dum som han såg ut. För att tillfredsställa sitt begär att få vishet om att han för en gångs skull gissat rätt, begav sig kandidaten till stationen, och fann sig snart till sin överraskning sittande i en varm kupa med sina teetne kappsäckar på var sin sida. Biljetten hade varit god nog och tågbetjäntens hade förbarmat sig om kandidaten just som taget stod i beredskap att gå och försäkrade sig om hans person och bagage. "E-n så fint skott," rosonerade kandidaten Gardell för sig själv, somen till grosshandlare Gardell, Strandvägen 19. För att åter tillrättställa sin nyfikenhet tilltalade han konduktören, då denne gjorde sin nästa entré. "Förlik, men hur kommer det sig att jag är här?" "Hur skall jag kunna säga dig det, din idiot!" "E-n så uppsynande svar, var på kandidaten följ i funderingar och antagligen ensamnade.

Kandidaten tillbringade fyrtyttat timmar i en sittande ställning och började längta efter frisk luft. Han började undra hur länge han skulle stanna på tåget. "De kör väl av mig någonstans," resonerade han och överlämnade sig åt ödets hand. Slutligen kom konduktören och började rota i hans hatt. "Släpp min hatt!" röt kandidaten, som ej var vid bästa humör. Han började nämligen erbjuda sig att han ej sått på tre dygn. "Håll dej lugn," snäste konduktören och rök till, tillkännagivande sig en pappersbit, (som kandidaten tydligen hade i stycket under hafthanden. Denne ströade harna men var för slö att undra. När taget alanade vid nästa station blev han uppmärksam på sina grannar att stiga av. Han tyckte att deras uppmaning var något fräck, men längtade verkligen så mycket efter en omväxling att han lydde rådet. Kandidat Gardell hade salutat till St. Thomas, blomsterlandet, allt i småkalkula vintern den 23 december kl. 11 f. m. Ingen deputation mottog emellertid kandidaten.

Kanske för första gången i sitt liv stod kandidat Gardell inför nakna, rama verkligheten. Inga pengar, hungrik, frusen och förtvillad när allt kom omkring. Han strövade genom staden. Kandidaten hade ögonen öppna, vidkände. Kandidaten förstod att han levde, ty han såg till sig själv: "Vilket förb-t undliv det här är! Va' katten skulle min son på galejan att göra." Han läste på en skylt: "Second Hand Clothing. Buy and Sell." Han fick en lysande idé, och rusade med snälltäpfast tillbaka till stationen, fick tag på en av sina med sig från Sverige: stjärkskjortor, lösmansbatter, vingkragar, kulörta byxor, etc. "Va' ger du mej för klubbet" frågade han juden. "Three dollars," var svaret. "All right," sade Gardell och fick sig tillkastade tre flottiga dollarsedlar, som i hans ögon glittrade som diamanter. Han åt sig sjuk på en kineserestaurant, köpte cigarettor och fick sig ett rum på ett hotell. Nästa morgon var han åter "bråk" och hungig. Han gick till juden med sista kappsäcken. Denne gång fick han endast två dollars, men tog dem utan en suck. Det var ju julafton och han skulle väl förs ja, som en aretändig människa. På två dollars, utan logi, ty han nekade att betala en dollars i förskott för nästa natts logi. Kandidaten såg sig förgäves om efter något, som han kunde kalla julmat. Inga sirliga utstydda smörgåsar i charakteristiska formen; inga julkorv, skinka eller svarta, lockande limpor. Han frågade sig för, för att försäkra sig om, att han ej missat sig på datum. Kanske han var i januari, eller november. A, nej det var nog julafton, men... Kandidat Gardell var ej hemma i gamla kära Sverige. Han var starkt nog att ej falla i gråt, men han var svag nog att betala sista centen för eftermiddags-

JULMORGON.

För S. C. T. av MAJ-LIS.

Se, juleljusen tändas uti arlo morgonstund.
Och stjärnor stråla milt på himlavalen.
Hör, bjällror klinga, facklor lysa väg kring dal och lund.
Ån dagens drötmning dröjer bokom fjällen.

I fjärrn hör den gamla klockans kända melodi:
Den stämmans malm betager helt vårt sinne.
Den tonar nu, som förr, sin sång i ljuslig harmoni.
Att julemorgons helga stund, är inne.

Från din helga altarsänd, vi samlas än en gång —
I tanken. — du min vackra vigs kyrka.
Allt av det budskap du oss bringar, Lindet av din sång.
Få hämta frid och glädje, tröst och styrka.

Och juleljusen glänna, allt är fröjd i högan Nord.
Och stjärnorna glänna, på himlavalen.
Den dag, som bringar glädje åt en kare och frusen jord.
Går strålande och fager upp bland fjällen.

Tankar i julid.

För S. C. T. av HILDING N.

Belönad med 2:ndra pris i S. C. T:s litterära tävlan.

Jul — så kort det ordet är — men så innehållsrikt och betydelsefullt! Hur mycken längtan, hopp och glädje finns icke där, med vilken aningsstyld väntan smygs in, högtidernas högtid, barnsinnets och de stora glädjens jubelfest?

Julen är en underbar tid, den kommer nämligen att komma sig som — endast människor. Vad gör det, om den om är rik, den andra fattig, en lärd, en annan okunnig? Gränserna finnas ej mer, de äro utplånade av den alltblivande högtids- och fröjd-känslan. Och vi människor äro fövande i den ädlaste av känslor, givandets glädje.

Se en jul i fattigmans koja. — Där kunna icke givas dyrbara gåvor, där dignar icke julbordet under de läckraaste rätter, kanske förflyter där julen som under den grå vardagens torrtighet. Och ändå är det icke detsamma.

Mor, trött av det ständiga allett, grånad av bekymmer för små hungeriga människors måtande — hur trött hon än må vara, nor finner moderns kärlek en utväg att skapa någon julstämning för de små. Det fordras ju så litet för dem, som ej äro vana vid prakt och ståt. Kanske blir det ej mer än en ren vit duk på det nöta bordet, med en liten julgran i mitten och några lus, kanske också någon julrätt. Det behövs ej mera, julstämningen har dock kommit, blotta medvetandet att det är jul har givit dem alla, far, mor och barn, en känsla av sann högtid med dessa små medel.

Och far — utgör icke han sitt tunna arbetsmedel färd och glädje vid tanken på julen? Hur många gånger har han kanske icke förtvillat inför svårigheterna att hålla det lilla hemmet samman, hur har han icke känt sig frestad att ge upp i kampen mot hunger och köld, sjukdom och nöd? — Men nu är det jul — svårigheterna finnas ännu, äro desamma som förr, och dock är det en stor skillnad, ty julen skall firas, barnen och mor skola för en gång få känna glädje utan den bitta tanken på morgondagens utbäraden. Och fara böjda ryggar och trötta armar få åter kraft vid denna tanke — det är givandets glädje.

Kaffet. Vad skulle han nu göra? Medan han satt över koppen tilltalades han av restauratören, som såg ut att vara en hyggig karl. "Vad gör du i stann, unge man?" "Ingenting" blev Gardell's svar. "De var inte mycket, svarade restauratören och tog sig en funderare. "Utän jobb?" "Yes." "Broke?" "Yes." "Christmas Eve?" "Yes." "Jag är Alderman Jackson." "Jag är kandidat Gardell, son till grosshandlare Gardell, Strandvägen 19." "Här fråga vi inte efter din far, unge man, — immigrant?" "Yes, men för katten fastän jag är immigrant, kan jag välha" en far. För visso, ja.

I morgonväkten.

För S. C. T. av G. H. SILVER.

Uti arla morgonväkten legiorer stjärnor brinna
— gnistrande som diamanter på en bakgrund azurblå —
och med svarta silfvertrödar sina tvolska ljusnät sinnna
över skogens pelarsalar, som i fridfull tystnad stå. —
Högtidsmålad stämning söver skogar, bygder, myr och mo.

I naturens tempel råder stillhet, lugn och ro. —

Då med ens från kyrkklockors vigda malm en tonsåg strömmar;
— maktig, brusande, den väller fram utöver bygd och by
och dess klara: Bing! Bång! Bing! Bång! bygdens folk,
försänkt i drömmar,
kallar till den helga högtid, som värt är ävrigt ny.
För att än en gång förmäna — uti arla morgonstund —
Julens skolpanna hälsning: FRID KRING JORDENS
HELA RUND!